

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

לפני כבוד השופט רז נבון

התובע: אורי סורוקר, עו"ד
בעצמו

נגד

הנתבע: גילי כהן
ע"י ב"כ עו"ד יוני ג'ורנו

פסק דין

לפניי תביעה כספית ע"ס 180,000 ₪, שעניינה פרסומים לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה (להלן: "החוק"; "חוק איסור לשון הרע").

א. תמצית טענות התובע

1. ביום 17 במרץ 2017, עלה התובע, עו"ד אורי סורוקר (להלן: "התובע"), למוניתו של נהג מונית בשם ציון לרדו (להלן: "נהג המונית"; "מר לרדו"), בעיר אילת.
2. לשיטתו של התובע, בסיום הנסיעה הוסיף נהג המונית למחיר שהופיע במונה סך של 3.80 ₪ וטען, כי מדובר בחיוב עבור תוספת של נוסע שני. התובע שאל את נהג המונית האם התוספת לא חלה על נסיעה של יותר משני נוסעים ונענה, כי יש לשלם את התוספת האמורה על הסעת נוסע שני, כאשר מדובר בנסיעה קצרה.
3. נוכח הדברים, פנה התובע ביום 20 במרץ 2017 למשרד התחבורה והגיש תלונה כנגד נהג המונית. משלא קיבל התייחסות הוא שב ופנה במכתב תזכורת ביום 2 במאי 2017; כעבור מספר חודשים זומן התובע למתן עדות במשרד התחבורה ובהמשך הוגש כנגד נהג המונית כתב אישום בבית משפט השלום באילת.
4. לטענת התובע, ביום 26 בנובמבר 2018 הוא נדרש אף להתייצב בבית משפט השלום באילת לצורך מתן עדות, שלא נמסרה לבסוף לאחר שהסתבר, כי הדיון לא היה דיון הוכחות.
5. בית משפט השלום באילת הרשיע את נהג המונית על פי הודאתו שלו, בשני כתבי אישום; האחד נוכח תלונת התובע והאחר נוכח תלונת נוסע אחר.
6. ביום שישי, 27 בנובמבר 2020, שודרה במהדורה המרכזית של חדשות 13, בהנחייתה של גבי איילה חסון, כתבה בעניין העמדתו לדיון של נהג המונית על רקע תלונתו של התובע (להלן: "הכתבה"). הכתבה עצמה לא צורפה לכתבי הטענות בתיק זה, ואולם כעולה מכתב התביעה, הכתבה הציגה את סיפורו של נהג המונית, אשר פרש לפנסיה והחליט לרכוש מונית. על פי הנטען בכתבה, ביומו השני כנהג מונית עלו התובע ובנו למונית; לגרסת נהג המונית התוספת של 3.80 ₪ הייתה תולדה של טעות - כאשר הגיעה המונית ליעד, לחץ נהג המונית בשוגג על הספרה "1"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

- במונה, וכך התווסף למחיר סכום של 3.80 ₪ בגין "תוספת נוסע שלישי", בעוד שכוונתו של נהג המונית הייתה ללחוץ על הספרה "3" במונה, זאת כדי להוסיף למחיר הנסיעה סך של 3.40 ₪, בגין "תוספת מזוודה".
- התובע טוען, כי בכתבה אף נטען שנהג המונית הודה מייד בטעותו, ואף הציע להחזיר לתובע את הסכום שגבה בשוגג, אך התובע סירב ואמר לו, כי הוא עוד ישמע ממנו. כמובא לעיל, גרסתו של התובע שונה.
7. ייאמר כבר עתה, כי על ידי התובע הוגשה תביעה כספית לפי חוק איסור לשון הרע כנגד הגב' איילה חסון וערוץ 13, והיא מתבררת בבית משפט השלום בת"א, במסגרת ת.א. 27064-12-20. התביעה טרם הוכרעה.
8. התביעה בהליך דכאן הוגשה כנגד הנתבע, מר גילי כהן, בגין פרסומים שביצע על פי הנטען הנתבע, שמנחה תוכנית ראיונות במרשתת ששמה- "הפה של המדינה, עם גילי כהן" (להלן: "התוכנית").
9. הפרסום הראשון - על פי הנטען, יום לאחר שידור הכתבה, קרי ביום 28 בנובמבר 2020, פרסם הנתבע בחשבונות המשתמש שלו ב"פייסבוק", "יוטיוב" ו-"אינסטגרם" סרטון, שבו נאמרו הדברים הבאים- כך לפי המצוטט בכתב התביעה (להלן: "הפרסום הראשון"):
- "כשהייתי נהג מונית, הסיוט הכי גדול שלי זה להעלות נוסע משועמם, צמא לדם שיחפש את הסיבה הכי שטותית להשחיל אותי, לתבוע אותי..."
- "לנהג מונית, בן 70 פנסיונר מאילת, שקנה מונית ורק רצה להתפרנס, הסיוט הזה התממש: העלה איזה עורך דין מעונב, משועמם, צמא לדם, מהמצפה התת ימי באילת, לשדה התעופה. מגיעים לשדה התעופה, במקום ללחוץ על 1, תוספת מזוודה הוא לוחץ על 3, תוספת נוסע שלישי. ההבדל בין 1 ל-3 זה 40 אגורות. בני ישראל לא עברו 40 שנה במדבר, מה שהנהג מונית הזה עובר בגלל ה-40 אגורות האלה. כשהעורך דין ירד מהמונית הוא אמר לנהג -אתה עוד תשמע ממני. ארבע שנים הוא שומע ממנו. ארבע שנים שמטרטרים אותו. מכתבים, דיונים, גורמים לו לטוס מאילת לתל אביב, לבזבז כסף, בגלל ה-40 אגורות האלה. אותי לימדו כי דין פרוטה כדין מאה, אבל גם לימדו אותי לסלוח, למחול, לחשוב בהגיון, להיות אנושי, כל אדם עושה טעות אפילו הוא צדיק. יש אנשים שברגע שהם יוצאים מהפישונה של אימא שלהם, הם אנשים רעים, זה מובנה. יש אנשים שחיים בשביל להרוס לאנשים אחרים את החיים..."
- "אילה חסון מתקשרת לעורך דין, אומרת לו למה אתה עושה את זה, הוא אומר לה אני לא עושה את זה. אני כולה הגשתי תלונה, ביום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

הראשון. מסתבר שהבן אדם כל רבע שעה שולח מכתב לפרקליטות – מה עם התיק, איך מתקדם, למה לא עושים כלום, הבן אדם לוקח מטוס מתל אביב לאילת, בשביל להיות בדיון. לראות במו עיניו ולשמוע במו אוזניו, איך משחילים את הנהג מונית הפנסיונר, זה מה שהוא רוצה. לקחת ממנו כסף, על 40 אגורות. אתם מבינים איזה אנשים יש לנו בעולם, אתם מבינים מה קורה פה. אני לא מאחל לכם להיות שכנים של עורך דין כזה. אנשים רעים בבפנוכו שלהם..."

"..שאף אחד מכם לא יהיה איתי בקשר, במיוחד לא אתה עורך-דין נאלח ועלוב. אני לא יודע את השם שלך, ולא אמרתי אותו, אז אתה לא יכול לתבוע אותי".

התובע סבור, כי תיאורו על ידי הנתבע כ"צמא לדם"; ההתייחסות אליו כאל מי: "שחיים בשביל להרוס לאנשים אחרים את החיים"; ותאורו של התובע כ-"עורך דין נאלח ועלוב", מלמדים על כוונה לפגוע בתובע.

10. הפרסום השני - ביום 29 בנובמבר 2020 התקשר על פי הנטען הנתבע לתובע, טען שיש לו תוכנית ראיונות המשודרת בשידור ישיר בפייסבוק, וביקש לראיין את התובע. התובע הסכים (הוא לא ידע עדיין על הפרסום יום קודם לכן). הראיון עם התובע הוא "הפרסום השני" לצורכי תביעה זו (להלן: "הפרסום השני").

לטענת התובע, לכל אורך הראיון הופיע על המסך הכיתוב: "עו"ד אורי סורוקר תובע נהג מונית בגלל טעות של 3.80 ₪", זאת למרות שהתובע לא הגיש כל תביעה כנגד נהג המונית.

עוד אמר הנתבע לתובע במהלך הראיון את הדברים הבאים:

"כמה אנשים עקצת אתה ולקחת כסף בעוונטה, על מכתב מסכן שחתמת, ושמת חותמת. שבע שמונה אלף ₪, אז מה אתה בא לנהג מונית 3.80 ?

לשאלת התובע- "אתה שילמת לי פעם שבע שמונה אלף ₪?"

תשובת הנתבע: לא, אני בטוח אנשים. שאני יעשה לך מתיחה, שיחה בטלפון, שנדע כמה זה עולה".

התובע סבור, כי דבריו של הנתבע לפיהם התובע "עוקץ אנשים" ולוקח מהם "כסף בעוונטה", מלמדים, כי הוא בחר להפוך את הראיון עם התובע לבמה להשתלח בתובע ולבזות אותו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

11. הפרסום השלישי - בעקבות הסכמת התובע להתראיין בתוכנית של הנתבע, פרסם הנתבע בחשבון הפייסבוק שלו את הדברים הבאים (להלן: "הפרסום השלישי"):

"היום ב 16:00 בתוכנית "הפה של המדינה

שיחת טלפון עם עו"ד אורי סורוקר, שתובע את נהג המונית על 40

אג".

12. התובע מאשר, כי הגיש תלונה למשרד התחבורה כנגד נהג המונית; כי זה זומן לשימוע שבעקבותיו הוגש כנגדו כתב אישום, וכי בכל מקרה התובע לא הגיש כנגד נהג המונית כל תביעה **"על 40 אג".**

13. התובע סבור, כי ההבדל בין ביקורת נוקבת, ככל שתהיה, לבין פרסומי לשון הרע מתוך כוונה לפגוע הוא הבדל משמעותי ובענייננו מדובר בלשון הרע.

14. בקשר עם הפרסום הראשון נתבע סך של 140,000 ₪ (נוכח כוונה לפגוע) לפי הוראות סעיף 7א(ג) לחוק; בקשר עם הפרסום השני נתבע סך של 20,000 ₪ לפי הוראות סעיף 7א(ב) לחוק; בקשר עם הפרסום השלישי נתבע סך של 20,000 ₪ לפי הוראות סעיף 7א(ב) לחוק. בית המשפט אף התבקש להורות גם על הסרת הפרסומים, וכן פרסום הודעת תיקון והכחשה.

ב. תמצית טענות הנתבע:

15. הנתבע הינו אדם פרטי, פשוט, חסר השכלה שעיקר פרנסתו בנהיגה על משאית חלוקה. הנתבע גם משדר תוכנית אינטרנטית ברשת החברתית, אך לא זו מקור פרנסתו.

16. הנתבע סבור, כי מדובר בתביעת השתקה וכי אין מדובר בפרסום לשון הרע.

17. לדבריו, התובע הפך להיות אדם מוכפש ציבורית וטענות קשות כנגדו אף הועלו בדף פייסבוק שבו חברים עורכי דין, חבריו למקצוע של התובע.

18. הנתבע מבקש לייחס לתובע אשם תורם שעשה שהסכים להשתתף בתוכנית הרשת של הנתבע (להלן: "תוכנית הרשת"), ומשלא אהב את התוצאה הגיש תביעתו זו.

19. הנתבע מציין, כי לאחר שצפה בכתבה ששודרה בערוץ 13 הוא הזדהה עד מאוד עם אותו נהג מונית מבוגר וסבר שמדובר באייטם שיכול לעניין. הנתבע פנה טלפונית לתובע וביקש לראיין אותו; התובע הסכים והתראיין. התובע קיבל "במה" בת מעל חצי שעה ואיש לא כפה עליו ליטול בה חלק. הנתבע סבור, כי עשה חסד עם התובע שעה שנתן לו את האפשרות למסור את גרסתו, דבר שהביא לאחר מכן לכך שחלק מהתגובות כלפי התובע הפכו להיות חיוביות.

20. לעניין הפרסום הראשון מציין הנתבע, כי לא ציין את שמו של התובע; כי הוא התייחס לאירוע ששודר בערוץ 13 והוא סבר, כי מדובר במקרה עלוב שלא היה לו מקום. הנתבע וודאי שלא התכוון לפרסם, ולא עשה כן בכוונת זדון, אלא בתום לב גמור תוך שהוא מציין, כי אינו מעוניין לומר את שמו של התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

21. לעניין הכיתוב הנטען בתביעה-הנתבע איננו משפטן ולא ידע לעשות את האבחנה בין כתב אישום שהוגש מטעם מדינת ישראל לבין תביעה אזרחית שאותה מגיש אזרח ועל כן ציין, כי: "עו"ד אורי סורוקר תובע נהג מונית בגלל טעות...".
22. עוד ציין הנתבע, כי הפרסום כולו מוגן לפי סעיפים 14 ו-15 לחוק איסור לשון הרע.

ג. המסגרת הדיונית:

23. המדובר בתיק שהתנהל לפני כב' השופטת הבכירה חנה קלוגמן ועבר לטיפול בהתקרב מועד פרישתה משיפוט.
24. ביום 22 בדצמבר 2022 פגשתי בצדדים לקדם משפט מסכם, במסגרתו הסכימו הצדדים לייתר את שלב החקירות/שמיעת הראיות, שעה שאין מחלוקת בין הצדדים, כי הדברים המיוחסים לנתבע אכן נאמרו.
25. הצדדים הסכימו להגיש סיכומים בכתב ולאחר שאלה הוגשו (סיכומי התובע הוגשו ביום 1 בינואר 2023; סיכומי הנתבע הוגשו ביום 21 בפברואר 2023), בשלה העת להכרעה.

ד. דין והכרעה:

26. לאחר עיון בחומר המצוי בתיק כמו גם בסיכומי הצדדים סברתי, כי דין התביעה להתקבל בחלקה, זאת נוכח הטעמים אשר יפורטו להלן בהרחבה.

ד.1. המסגרת הנורמטיבית:

27. בע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין אורבך (8.2.2012) נקבע **תרשים הזרימה** שיש לילך על פיו, בתביעות לשון הרע, לאמור:

6. **תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים (לתיאור שונה במקצת של השלבים, ראו בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7 ([פורסם בנבו]), 4.8.2008)).

2.ד. אין חובה לפרסם את שמו של אדם כדי לחוב בלשון הרע; בענייננו ניתן על נקלה לקשור את הפרסום הראשון לתובע:

28. הפרסום הראשון מושא המחלוקת אינו נוקב במפורש בשמו של הנתבע או מציג את תמונתו.
29. במסגרת הפרסום הראשון אמר הנתבע, כי: "אני לא יודע את השם שלך, ולא אמרתי אותו, אז אתה לא יכול לתבוע אותי".
30. על מנת להסיר מעל הפרק סוגיה זו אציין כבר עתה, כי דרישת הזיהוי לצורך חיוב בלשון הרע, הינה דרישת זיהוי מהותית אובייקטיבית ולא טכנית. היינו, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין התובע ומזהה אותם כמי שהתייחסו אליו, זאת גם ללא אזכור מפורש של שמו. ראו לעניין זה ע"א 8345/08 עפר בן נתן נ' מוחמד בכרי (27.7.2011):

"34. דרישת הזיהוי הינה דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו של אדם צויין באופן מפורש בדברים שפורסמו. כפי שנקבע בסעיף 3 לחוק, דרישת הזיהוי תמולא באותם המקרים בהם מיוחסים דברים שפורסמו לפרט הטוען לפגיעה באופן משתמע מן הפרסום או כתוצאה מנסיבות חיצוניות או משילובם של הפרסום והנסיבות החיצוניות (ראו: גנאים, קרמניצר ושנור, בעמ' 165 ו-234; שנהר, בעמ' 116 ו-124-125; ע"פ 37/50 שטרנהל נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ו(1) 119, 124 (1952) (להלן: עניין שטרנהל); וכן השוו לדין האנגלי: David Price and Korieh Duodo Defamation Law, Procedure and Practice (3rd Ed., 2004), בעמ' 31-34 (להלן: Price & Duodu); Gately, בעמ' 216-213).

....
כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים או מוצגים פרטים המביאים לזיהויו בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי סביבה רחבה יותר - יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם (השוו: עניין אפל, בעמ' 616-617; גנאים,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

קרמניצר ושנור, בעמ' 408 בו מובא סעיף 3(א) לנוסח החוק המוצע על ידם).

...
35. ... ככל שהדברים נוגעים לדרישת הזיהוי, מתבטא הדבר בבחינה, על פי מדד אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין הפרט ומזהה אותם כמי שהתייחסו אליו. בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו - לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו. המבחן האובייקטיבי נגזר ממהות הזכות לשם טוב - הערכת הסביבה את הפרט (השוו: ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989); ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 293 (1977)).

[ההדגשות אינן במקור]

31. המשמעות היא, כי אין זה משנה אם נקב הנתבע מופרשות בשמו של התובע אם לאו, והשאלה היא, האם לפי המבחן האובייקטיבי היה האדם הסביר קושר בין הדברים שאמר הנתבע לבין התובע ומזהה אותם ככאלה אשר התייחסו אליו.

32. בענייננו ולפי המבחן האובייקטיבי, היה קושר על נקלה האדם הסביר בין הדברים שפרסם הנתבע לבין התובע. מדובר במי ששמו נזכר במפורש יום קודם לכן בכתבה בערוץ 13, ובוודאי שמי שצפה בכתבה יכול היה לקשור בין הדברים שאמר הנתבע לבין התובע ככל שהיה שומע את דבריו של הנתבע. ממילא גם שהנתבע ראיין למחרת היום את התובע ואם היה ספק למי כיוון הנתבע בדבריו, הרי שהוא הוסר.

33. גם אם שמו של הנתבע לא נזכר במפורש, הרי שהפרטים שקושרים אותו לכתבה שפורסמה, לצד אזכור שמה של הכתבת ותיאור האירוע שפורסם בכתבה, הביאו וודאי לזיהויו של התובע בידי סביבתו הקרובה והרחוקה.

34. מסקנת הדברים הינה אם כן, כי ההימנעות מאזכור שמו של הנתבע בפרסום הראשון, אינה פוטרת מחבות לפי חוק איסור לשון הרע. בענייננו, ניתן לקשור על נקלה בין הפרסום לבין הנתבע.

3.ד. המסד העובדתי לעניין הרשעת נהג המונית:

35. נהג המונית הורשע על פי הודאתו בעבירה של דרישה ו/או גביית שכר הסעה יותר מאשר הראה המונה סיום הנסיעה.

36. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 17 במרץ 2017 הסיע הנהג בנסיעה מיוחדת את המתלונן מהמצפה התת ימי ועד לשדה התעופה באילת. "רק לאחר שהתבקש המתלונן, הפעיל הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

מונה ובתום הנסיעה גבה מהמתלונן שכר מופקע בסך של 33.30 ₪ במקום 29.50 ₪, כאשר ההפרש היה בגין תעריף לנוסע שלישי למרות שלא היה ברכב נוסע שלישי".
37. נהג המונית הורשע גם במסגרת תיק נוסף שצורף גם הוא במסגרת אותו הברור.

4. האם מדובר בפרסומים העולים כדי לשון הרע? :

38. "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו. היא ביטוי העלול להכתים את אישיותו בעיני הזולת, ולפגוע בביטחונו הפנימי גם כלפי עצמו. היא דבר העלול להרוס במחי יד, וכהרף עין, שם טוב שנבנה ועוצב במשך שנים רבות באופן שלא ניתן להחזירו לקדמותו, וכל פיצוי כספי לא ייטיב באופן אמיתי את הנזק שנגרם. פגיעתה של הדיבה רעה לא רק כלפי מושא לשון הרע עצמו, אלא גם כלפי סביבתו הקרובה - משפחתו, ילדיו וידידיו. היא עלולה לפגוע קשות בנפש האדם, וכן בעיסוקו ובמעמדו החברתי והכלכלי. היא עלולה לפגוע פגיעה ללא תקנה בטעם חייו ובאיכות חייו". ראו, ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי ואח' (4.8.2008).

39. לשון הרע כמובנו בסעיף 1 לחוק, צריכה לכלול אלמנטים של השפלה ולעג בעיני הבריות, ביזוי אדם בשל מעשיו, או התנהגות המיוחסים לו.

40. על מנת לברר האם הפרסום עולה כדי לשון הרע כמובנו בסעיף 1 לחוק, יש לפרש את הפרסום בהקשר אובייקטיבי. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר כאשר ההגדרה הינה הגדרה רחבה.

41. משמעותו של הפרסום אינה תלויה בכוונתו של הנתבע, שכן כמובא לעיל המבחן הוא **מבחן אובייקטיבי**, והבחינה תהיה לפי המשמעות שקורא או שומע סביר היה מייחס למילים מושא התובענה (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 334 (1989)).

הפרסום הראשון :

42. הפרסום הראשון נעשה ביום 28 בנובמבר 2020, במסגרת חשבונות הנתבע במרשתת (פייסבוק, יוטיוב ואינסטגרם).

43. אני סבור, כי במבחן האדם הסביר, חלק מהאמירות עולות כדי פרסום לשון הרע:

"עורך דין מעונב, משועמם, צמא לדם".

"יש אנשים מרגע שהם יוצאים מהפיסונה של אמא שלהם, הם אנשים רעים, זה מובנה. יש אנשים שחיים בשביל להרוס לאנשים אחרים את החיים".

"אני לא מאחל לכם להיות שכנים של עורך דין כזה, אנשים רעים בבפנוכו שלהם".

"עורך דין נאלח ועלוב".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

- אמירות אלה הן אמירות עובדתיות אשר מציגות את התובע כאדם רע, שחי את חייו כדי לפגוע באחרים; אדם נאלח, עלוב, ו"צמא דם" מרגע לידתו. אדם שפועל להרוס לאחרים את החיים. אמירות אלה ממוקדות באופיו של התובע ובהתנהגותו הבזויה על פי הנתען.
44. אמירות נוספות בפרסום הראשון, נוגעות להתנהלותו של התובע מול נהג המונית:
"מסתבר שהבן אדם כל רבע שעה שולח מכתב לפרקליטות – מה עם התיק, איך מתקדם, למה לא עושים כלום, הבן אדם לוקח מטוס מתל אביב לאילת, בשביל להיות בדיון. לראות במו עיניו ולשמוע במו אוזניו, איך משחילים את הנהג מונית הפנסיונר, זה מה שהוא רוצה, לקחת ממנו כסף, על 40 אגורות".
"כשהעורך דין ירד מהמונית הוא אמר לנהג- אתה עוד תשמע ממני".
- אמירות אלה מציגות את התובע כמי ששש אליי קרב ונהנה לראות כיצד נהג המונית סובל בהליכים משפטיים.
45. אמירה נוספת שקשורה לכך שנהג המונית שומע מהתובע כבר ארבע שנים אינה עולה כדי לשון הרע, שכן לצד הדברים הבהיר הנתבע, כי: "ארבע שנים שמטרטרים אותו, מכתבים, דיונים, גורמים לו לטוס מאילת לתל אביב....". לאדם הסביר ברור, כי אותו נהג מונית נמצא בתוך תהליך משפטי ולא בהכרח כי הוא "שומע" במשך ארבע שנים מהתובע.
46. הנה כי כן, הפרסום הראשון רווי בדברי שטנה וגידופים כלפי התובע. הנתבע לא נקב בשמו של התובע ואולם כאמור לעיל, ניתן על נקלה לקשר את הדברים לתובע.

הפרסום השני:

47. הדברים שהוטחו בתובע לפיהם "עקץ" ולקח כסף באחיזת עיניים/כחש/רמייה ("עוונטה") עולים לטעמי כדי לשון הרע, שעה שהם מציגים את התובע כמי שלמחייתו "עוקץ" לקוחות, וגובה מהם סכומי כסף גבוהים רק עבור "מכתב מסכך". מדובר בפרסום שיש בו כדי לבזות את התובע ואף לפגוע בעבודתו של התובע כעורך דין.

גם הכיתוב לאורך הראיון עם התובע לפיו: "עו"ד אורי סורוקר תובע נהג מונית בגלל טעות של 3.80 ₪" עולה כדי הוצאת לשון הרע נוכח המילה "טעות". הפרסום מציג הנחה מוצא, כי נהג המונית שגה אך חרף זאת מתאנה לו התובע. גזר הדין בעניינו של נהג המונית מלמד, כי אין מדובר בשגגה אלא בביצוע עבירה.

הפרסום השלישי:

48. אשר לכיתוב: "שיחת טלפון עם עו"ד אורי סורוקר, שתובע את נהג המונית על 40 אג" = לטעמי אין מדובר בלשון הרע, ובכל מקרה גם אם היה כזה הרי הפרסום השלישי עולה כדי זוטי דברים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

הנתבע שגה במילה "תביעה" שעה שהיה צריך לכתוב, כי עו"ד סורוקר הגיש "תלונה" כנגד נהג המונית; גם הסכום 40 אג' הינו שגוי, שכן התלונה הייתה למעשה על הפרש בסך של 3.8 ₪ שנגבו ביתר.

השגה בסכום אינה מעלה ואינה מורידה לטעמי, שכן גם אם היה מדויק הנתבע, הרי שעדיין הטרוניה נועדה לשקף את הסכום הנמוך שבגינו באה תלונת התובע למשרד התחבורה כנגד נהג המונית.

אשר לשגה ביחס למילה "תביעה" להבדיל מהמילה "תלונה", הרי שבמסגרת השיחה בין הצדדים, העמיד התובע אותו על הטעות, והסביר לו את ההבדל בדין תביעה לתלונה. אינני סבור, כי המילה "תביעה" משפילה או מבזה את התובע, שעה שאין מחלוקת כי הוא הגיש תלונה כנגד נהג המונית בגין אותו חיוב ביתר; מדובר היה בפרסום שבוצע על ידי אדם שאיננו משפטן והשיבוש שביצע אינו משנה את המהות, ואינו הופך את דבר הטעות, לכזו שמבזה ומשפילה את התובע, זאת שעה שאין מחלוקת, כי הוא הגיש תלונה למשרד התחבורה כנגד נהג המונית על רקע חיוב ביתר של 3.8 ₪.

49. סיכום ביניים: הפרסום הראשון והשני עולים כדי לשון הרע; הפרסום השלישי אינו עולה לטעמי כדי פרסום לשון הרע.

ד.5. לא מצאתי, כי עומדות לנתבע הגנות בהתאם לחוק:

50. אמת בפרסום ועניין ציבורי (ס' 14 לחוק) -

הגנת "אמת בפרסום" משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים שיש בהם פגיעה בשם הטוב, וזאת בכפוף לכך, כי מתקיימים שני תנאים: (1) מדובר ב"אמת" (2) מדובר במידע שיש בו עניין לציבור (ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פרוש, 22.2.2017).

לעניין מרכיב "האמת", הרי שזה נוגע למידת ההתאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית, כפי שהיא מוכחת, כאשר נטל ההוכחה בדבר אמת בפרסום מוטל על המפרסם (ע"א 326/68 אסא נ' ליבנה, פ"ד כג (2) 23, 25 (1969)) ובענייננו על הנתבע.

גם טענת הנתבע בסעיף 36 לכתב ההגנה שלו, לפיה הסתמך על הכתבה ששודרה בערוץ 13 אינה יכולה לסייע בידיו וגם אם סבר לתומו, כי זו האמת, אין הוא יכול להדהד דברים שאינם מדויקים (ודוק-לא צפיתי בכתבה בערוץ 13, היא לא הוגשה לעיוני, ומכאן שאין בדברים אלה שום הבעת דעה אודות התביעה המתנהלת על ידי התובע כנגד שידור הכתבה עצמה).

לאחר שבחנתי את הטענות סברתי, כי לנתבע לא עומדת טענת "אמת בפרסום", ודין טענות הנתבע בסעיפים 30-32 לסיכומי להידחות. הפרסומים לא היו נכונים ולא שיקפו אמת. חלקם עלו כדי גידופים לשמם שנועדו לבייש את התובע ולהציגו בצורה מבזה. גם עניין ציבורי בפרסום שבוצע לא מצאתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

51. לעניין תום הלב-

הגנת תום לב מפני פרסום העולה כדי לשון הרע, תקום למפרסם אם יעמוד בשני תנאים מצטברים: הפרסום נעשה בתום לב ובהתאם לאחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק.

ודוק- סעיף 16(א) לחוק מקים חזקה לפיה הפרסום היה בתום לב, אם נעשה בנסיבות הנזכרות בסעיף 15 לחוק וכן כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין.

לצד חזקה זו, קיימת גם **חזקה שלילית** בסעיף 16(ב) לחוק ולפיה נהג המפרסם בחוסר תום לב, זאת: "אם נתקיימה אחת הנסיבות הבאות: אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא האמין באמיתותו; אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא נקט אמצעים סבירים לברר את האמת עובר לפרסום; או אם הוכח שהמפרסם התכוון לפגוע במידה החורגת מהמידה הסבירה הנדרשת להגנת הערכים המוגנים ע"י הגנת תום הלב" (ע"א (ת"א) 15267-09-17 **סרנה נ' נתניהו ואח'**, 25.1.2018).

אני סבור, כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב; אלה התייחסו בחלקם לפעולות התובע כעורך דין מול לקוחות, או להתנהלות התובע מול נהג המונית או לאופיו של התובע מרגע לידתו. חלקם של הפרסומים היו בוטים ובוודאי שחרגו מהמידה הסבירה..

אינני סבור, כי לפנינו הבעת דעה. נהפוך הוא -הנתבע בחר להשמיע טענות עובדתיות ברורות ביחס לתובע; הן בדבר היותו "צמא דם"; הן בכך שהוא "עוקץ לקוחות"; הן ביחס לפעילותו מול נהג המונית והן ביחס להתנהלותו הכוללת: "יש אנשים שחיים בשביל להרוס לאנשים אחרים את החיים".

גם טענה לפיה מדובר בהגנה על עניין אישי כשר של הנתבע בהיותו נהג מונית הינה מוקשית. הפרסום לא נגע לנתבע או לענייניו, וממילא שהיה לא מידתי, אף לא בקרוב. ודוק- בהינתן שהסתבר, כי נהג המונית פעל שלא כדין והורשע על ידי בית המשפט, הרי שאם דאג הנתבע לנהגי המוניות הרי שהיה עליו להביע דעה הפוכה, בחזקת "והיה מחננו טהור".

טענת ההגנה לפיה הנתבע לא היה חייב לדעת על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע, גם היא אינה יכול להתקבל. הטחת עלבונות במקצועו של התובע, באופיו, בהתנהלותו ומניעיו היא פועל יוצא של בחירת מילים מושכלת, שאותה ניתן היה למנוע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

ד.6. לא מצאתי ממש בטענת אשם תורם :

52. במסגרת כתב הגנתו, העלה הנתבע טענות בדבר אשם תורם; נטען, כי התובע הוא זה שהסכים להשתתף בתוכנית של הנתבע ומשלא אהב את התוצאה הגיש את התביעה.
53. טענה זו אינה יכולה להיות מושמעת כלפי הפרסום הראשון, שכן זה נעשה עובר לראיון עם התובע ושלא כחלק ממנו.
54. גם ביחס לפרסום השני לא ראיתי ממש בטענות האשם התורם, שכן הסכמה להתראיין אינה הסכמה לבזות את עיסוקו המקצועי של התובע ("עקיפות").

ד.7. אשר לגובה הפיצוי :

55. התביעה דכאן היא תביעה לפיצויים לפי חוק איסור לשון הרע, ללא הוכחות נזק. בע"א (ת"א) 53491-09-14 דני בוברוב נ' ליאור קרמונה (1.4.2015), עמד בית המשפט המחוזי על השיקולים שעל בית המשפט לבחון בבואו לפסוק פיצוי :

"הוא בוחן בין היתר את חומרת הפגיעה שארעה, תפוצת הפרסום מהווה שיקול חשוב ופרסום בתפוצה גדולה, כמו פרסום באמצעי תקשורת מחמיר את הפגיעה ומצדיק הגדלת פיצוי..."

כמו כן בית המשפט מייחס חשיבות בקביעת שיעור הפיצוי להתנהגות הניזוק ולמעמדו קודם לאירוע הפגיעה ונותן משקל גם להתנהגות הפוגע בעת הפרסום.

יש לתת משקל גם לנושא ההתנצלות ולדבקותו של הפוגע באמירות הפוגעניות בלא לחזור בו.

בית משפט גם עשוי להתחשב בקביעת שיעור הפיצוי בשמו הרע של הנפגע, אופיו, מעשיו, עברו – ככל שאלה נוגעים במישרין ללשון הרע. (ע"א 9258/04 חורי נ' חברת כל אל-ערב בע"מ [פורסם בנבו] תק-על 2005 (2) 4243, וכן ע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה (5) 510".

56. גם בע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (22.07.2015), מנה בית המשפט העליון קריטריונים במקרה של פיצוי ללא הוכחת נזק :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

"בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום"

57. לעניין הפרסום הראשון, עתר התובע לפיצוי לפי הוראות סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע שקובע, כי אם הוכח שלשון הרע פורסמה "בכוונה לפגוע", רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום ללא הוכחת נזק.

כדי לקבוע, כי לשון הרע פורסמה ב"כוונה לפגוע", יש צורך להוכיח קיומו של יסוד של התנהגות זדונית, של כוונה של ממש לפגוע. ראו, רע"א 5022/13 יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ, 8.9.2013.

58. בהקשר זה טען הנתבע בסעיף 37 לכתב הגנתו, כי לא עשה את הדברים בכוונת זדון, אלא בתום לב גמור, ואף הבהיר, כי אין הוא מעוניין לומר את שמו של התובע בפומבי. התובע בחר שלא לחקור את הנתבע והסכים להגיש סיכומים ללא חקירות.

בחירה זו של התובע נזקפת לחובתו, שעה שלא נסתרה טענת הנתבע לפיה לא התכוון לפגוע באופן אישי בתובע שעה שלא פרסם את שמו. אני סבור, כי מצב דברים שבו צד מוותר על חקירה, מאיין את הוכחת ההתנהגות הזדונית ואת הכוונה של ממש לפגיעה.

59. עוד אני סבור, כי ניתן לראות בפרסום הראשון והשני כ"אותה לשון הרע" כמובנם בסעיף 7א(ד) לחוק איסור לשון הרע. מדובר בפרסומים סמוכים, שבוצעו יום אחר יום, הדמיון רב וניתן לראות בהם כמכלול אחד שאינו מצדיק פיצוי נפרד. ודוק - בחנתי בהקשר זה את מבחני העזר שהציע בית המשפט העליון ברע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.2022), מבלי לגרוע מכל אלה אוסיף עוד, כי אפילו היה נקבע, כי הפרסום השלישי גם הוא פרסום לשון הרע, הרי שמדובר בפרסום שעולה כדי "אותה לשון הרע".

60. מכאן לגובה הפיצוי -

לאורך כל ההליך המשפטי חזר הנתבע והציע להתנצל. נכוונותו לסיים את המחלוקת בדרך זו הייתה כנה ואמיתית.

הנתבע אף הבהיר, כי שגה עת סבר שאם לא יזכיר את שמו של התובע, הרי לא ניתן לתבוע אותו בתביעת לשון הרע. הדברים כמובן לא פוטרים את הנתבע מאחריות, ואולם מעת שוויתר התובע על חקירת הנתבע, לא נסתרה הטענה, לפיה אכן לא היה הנתבע ער לדברים ואף סבר שאין הוא עובר על הוראות החוק. כמובא לעיל הדבר גם איין את טענת הזדון.

קשה גם לבודד את היקף הפגיעה בתובע, שעה שהוא עצמו שיתף את הנתבע בכך, כי הכתבה שפורסמה בעניינו בערוץ 13 הפכה אותו לאדם מושמץ וכי אנשים רבים מתקשרים אליו על מנת לקלל אותו. היינו, גם לשיטתו שלו, הפגיעה המהותית התרחשה כתוצאה מהכתבה שבאה עובר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

לאינטראקציה עם הנתבע, שביקש להעלותו לשידור בתוכנית הרשת שלו. היינו, אף התובע ידע לספר, כי ההשפלה שחש הייתה בראש ובראשונה תולדה של פרסומים קודמים שלא נעשו על ידי הנתבע, ואשר הביאו אותו להגשת תביעה נוספת כנגד הכתבת שמתבררת, שעודנה תלויה ועומדת.

אני גם מביא בחשבון, כי במסגרת הפרסום השני, השיח בין הצדדים היה מאוד לא פורמאלי, וגם התובע השתמש כלפי הנתבע במילים לא רשמיות, מכאן שהמילה "עקיצה" ו-"עוונטה" צריכות להתפרש אף הן על רק הקונטקסט המשוחרר הכולל של אותו ראיון. בחירתו של התובע שלא לקיים חקירות בהליך זה, הביאה אותי גם להביא בחשבון את ההקלות שבסעיף 19 לחוק, שכן לא נסתרה טענת הנתבע לפיה הוא הסתמך על הכתבה שבערוץ 13 (ס' 36 לכתב ההגנה). הצדדים אף לא הגישו את הכתבה עצמה, כך שלא ניתן היה להתרשם שלא כך הם הדברים.

אלא שלצד אלה, הפרסום הראשון הוא פרסום לא פשוט; הדברים בוטים וחריפים ויש בהם כדי להעצים את פגיעתו של התובע, ווודאי שעה שעה שהלכה למעשה התובע גילה אזרחות טובה, והגיש תלונה כנגד נהג מונית אשר חייב אותו בתשלום שלא כדין, ואשר בגינו הוא הורשע לאחר מכן בדין. על כן, הפיכת התובע לאדם "צמא דם" שרוצה להרוס חיים של אחרים, אינה אפשרית. גם הפרסום השני המציג את התובע כמי ש"עוקץ" לקוחות – מוקשה.

עוד אני מביא בחשבון עקרונות הנובעים מחופש הביטוי שמסור לנתבע, אשר בסגנונו שלו (ראיון בשפה משוחררת ולא פורמאלית), הגם שתוך הטחת עלבונות לא ראויים, ניסה להבין עם התובע (שהסכים להתראיין בתוכניתו) מדוע התנהל להבנתו של הנתבע בצורה קטנונית, וביקש למצות את הדין עם נהג מונית מבוגר, גם אם הוליד אותו לכאורה שולל בסכום של פחות מארבעה שקלים.

נוכח מכלול הדברים ובאיזון הכולל שלהם סברתי, כי יש להעמיד אפוא את הפיצוי הכולל מגיע לתובע על הסך של 15,000 ₪ (סך זה היה נפסק גם אם היה הפרסום השלישי עולה כדי לשון הרע, שכן יש לראות בפרסום השני והשלישי כמקשה אחת).

בשים לב לכך, כי התביעה הוגשה על סכום גבוה מאוד, שהצריך את הנתבע להוצאות נוספות לא מצאתי לנכון לפסוק הוצאות משפט לטובתו.

61. אשר להודעת תיקון - הצדדים ניסו במהלך ההליך לקיים שיח ולהסדיר את סיום המחלוקת בדרך של התנצלות/פרסום מתקן שהציע הנתבע, אלא שניסיון זה לא צלח, ואינני רואה לנכון לחייב את הנתבע בכך, שעה שהצדדים לא הגיעו לידי נוסח כנה ומוסכם.

62. הנתבע ציין בסיכומיו, כי הסיר את כל הפרסומים מושא תביעה זו.

ה. סוף דבר:

63. תוצאת הדברים: הנתבע ישלם לתובע סך של 15,000 ₪, אשר ישולמו לתובע בשלושה תשלומים שווים: תשלום ראשון עד ליום 1 באפריל 2023; תשלום שני עד ליום 1 במאי 2023;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56125-12-20 סורוקר נ' כהן

תשלום שלישי עד ליום 1 ביוני 2023. לא ישולמו התשלומים במלואם ובמועדם, הם יישאו הפרשי ריבית והצמדה כדין.
64. ניתן לקבל בחזרה את ההחסנים הניידים שהוגשו לתיק במזכירות, וזאת עד ליום 15 במרץ 2023. לאחר מועד זה, תהיה המזכירות רשאית לגרוס אותם.

המזכירות תדוור לצדדים.

ניתן היום, א' אדר תשפ"ג, 22 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

רז נבון, שופט

